

Arrest

nr. 272 666 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 25 november 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 december 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit La Guaira (Venezuela). U heeft een zoon K.M.M.O.(...) die bij uw voormalige partner in Peru verblijft. U heeft

daarnaast ook een zoon D.T.O.(...) en een dochter C.A.M.O.(...), die beide in Venezuela verblijven samen met hun moeder, uw huidige partner D.C.O.V.(...).

U werd opgevoed door uw alleenstaande moeder, die politieagente was bij de stadspolitie in Venezuela. Onder haar invloed besloot u in dienst te gaan bij de stadspolitie van Caracas, waar u van 2005 tot 2010 actief was. Toen de stadspolitie ontmanteld werd omdat ze zich tegen de regering gekeerd had, werd u in 2010 overgeplaatst naar de nationale politie. Daar regelde u het verkeer. U woonde als agent in een appartement dat eigendom was van de regering. In 2011 of 2012 leerde u Y.D.(...) kennen. Zij behoorde tot de politieke beweging Primero Justicia in de staat Vargas. U leerde ook P.(...) en N.(...) kennen die eveneens tot Primero Justicia behoorden. U zag dat de regering gewelddadig optrad tegen betogers en u vond dit onaanvaardbaar. Daarnaast ging u er ook niet mee akkoord dat de regering terreinen onteigende en mensen beroofde en ontvoerde. U besloot daarom om uw vrienden bij Primero Justicia te steunen. In 2014 en 2015 begon u samen met Y.(...) en de anderen demonstraties bij te wonen tegen het Venezolaanse regime. U zorgde er daarbij voor onherkenbaar gekleed te zijn, omdat u vreesde dat er repercussies zouden volgen als uw collega's bij de politie uw deelname aan de betogingen zou ontdekken. U regelde ook het transport naar deze manifestaties en hielp met de organisatie ervan. In 2015 en 2016 begon u politiemateriaal te verduisteren om dit aan Y.(...) te kunnen doorgeven. U gaf traangasbommen, maskers en soms ook schilden door aan uw vrienden zodat zij dit materiaal zouden kunnen inzetten tijdens de demonstraties. In november 2016 werd u door de nationale politie naar Santa Fe gestuurd, een deel van Caracas waar u een straatprotest diende te helpen ontruimen. Er waren echter nog steeds betogers aanwezig en die wierpen stenen naar u. Een ervan raakte u en brak uw kaak, waardoor u half bewusteloos werd afgevoerd naar het ziekenhuis. Uw overste ging vervolgens naar uw locker in het politiebureau om uw burgerkledij op te halen. Daar merkte hij dat u traangasbommen en maskers in deze locker had liggen. Iemand – u weet niet wie – vertelde hem dat u de marsen bijwoonde. Uw overste dreigde ermee u te zullen arresteren zodra u uit het ziekenhuis ontslagen werd. Doordat het ziekenhuis slechts geringe bewaking had, slaagde u erin om te ontsnappen. U leefde vervolgens gedurende drie of vier maanden ondergedoken bij vrienden en familie in La Salinas. Daar werd u uiteindelijk herkend door L.D.B.P.(...), de voormalige echtgenoot van uw zus die voor de speciale ordetroepen FAES (Fuerzas de Acciones Especiales) van de nationale politie werkte. De nationale politie ontdekte uw schuilplaats. U slaagde erin hen om te kopen en dit omdat het voor hen financieel voordeliger was om uw smeergeld aan te nemen dan om u effectief te arresteren. U bleef vervolgens gedurende negen maanden in Venezuela wonen. Doordat u elke maand om smeergeld werd gevraagd, telkens door andere agenten van de politie, besloot u om het land te verlaten. In maart 2018 reisde u over land via Colombia, Ecuador en Peru naar Chili. Uw partner bleef achter in Venezuela omdat u geen geld had om de reis voor haar te betalen. In Chili had u een verblijfsvergunning en werkte u als informaticus. U verliet Chili in die periode twee keer om in Peru uw zoon te bezoeken. In 2019 stuurde uw voormalige collega Sergio Blanco een foto van een document uit het politiearchief over het interne onderzoek dat binnen de nationale politie werd ingesteld naar aanleiding van uw zaak. In november 2020 kreeg u om zes uur 's ochtends een oproep om naar het werk te gaan. Aan de uitgang van het gebouw waar u werkte probeerden twee grote mannen u bij de arm te grijpen en in een auto te dwingen. U wist zich los te rukken en zette het op een lopen. U vermoedt dat het ging om gezanten van de Venezolaanse regering die u probeerden te ontvoeren om u vervolgens in Venezuela gevangen te kunnen zetten. U probeerde diezelfde dag nog klacht neer te leggen bij de Chileense politie, maar die weigerde uw klacht in overweging te nemen omdat er geen getuigen waren. Uw halfbroer D.E.L.G.(...), die net als u in Chili woonde, kreeg schrik en besloot in december 2020 om naar Mexico te vluchten. Uzelf leefde ondergedoken in uw Chileense appartement. U was in die periode depressief. U vreesde dat de Venezolaanse regering u zou ontvoeren en kwam amper buiten. U besloot om Chili te verlaten. Uw broer wilde dat u naar Mexico zou komen maar u vreesde dat daar nog steeds te veel Venezolanen zouden zijn. U besloot om Chili te verlaten en te vluchten naar IJsland. Toen u vanuit Peru naar Europa wilde vliegen werd u tegengehouden omdat er een probleem was met de kredietkaart waarmee u betaald had. Via uw vriend S.I.(...), die in de Verenigde Staten verblijft, slaagde u er uiteindelijk toch in om een nieuwe vlucht te boeken. Op 3 augustus 2021 vertrok u vanuit Peru met het vliegtuig naar Spanje, waar u op 4 augustus 2021 aankwam. U had niet voldoende geld om tot IJsland te geraken en strandde in België. Op 9 augustus 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds uw vertrek uit Venezuela werd uw partner D.C.(...) ongeveer vier keer lastiggevallen door agenten. Bij sommige gelegenheden vielen ze binnen om computers en telefoons in beslag te nemen omdat ze op zoek waren naar informatie over u, bij andere gelegenheden stelden ze zich ermee tevreden uw partner geld af te troggelen. Het laatste bezoek dateert ongeveer van september 2021. Uw partner verblijft nog steeds in Venezuela. Zij heeft op dit moment geen geldig paspoort en slaagt er niet in om het land te verlaten. Daarom is zij van plan om met haar nationale identiteitskaart naar Colombia te reizen en daar

de Colombiaanse nationaliteit aan te vragen. Ook overweegt zij om met de hulp van mensensmokkelaars naar de VS te reizen.

Na uw aankomst in België contacteerde u uw vriendin Y.D.(...) met de vraag uw verhaal te ondersteunen. Zij weigerde omdat ze momenteel een asielprocedure doorloopt in Portugal en omdat haar advocaat haar had afgeraden om deze informatie vrij te geven.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u te zullen worden opgesloten in de gevangenis van El Helicoide. U vreest daarnaast ook door de Venezolaanse autoriteiten ontvoerd en vermoord te worden. U vreest ook dat uw kinderen als wees zullen achterblijven en dat dit in Venezuela een onhoudbare situatie zal creëren voor uw partner.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Venezolaanse identiteitskaart (d.d. 31 juli 2014, geldigheidsduur 10 jaar); uw Venezolaans paspoort (d.d. 26 maart 2014, geldigheidsduur 5 jaar, verlengd voor 2 jaar op 20 juni 2019 en op 3 februari 2021); een psychologisch verslag van Fedasil (d.d. 13 augustus 2021); twee foto's van interne documenten van de nationale Bolivariaanse politie in Venezuela in verband met het intern politieonderzoek naar aanleiding van de spullen die in uw locker werden gevonden (niet gedateerd); een steunbrief van de voorzitter en de secretaris-generaal van de partij COPEI (d.d. 9 november 2021); een nieuwsartikel van sociale media in verband met iemand die gelijkaardige problemen als de uwe heeft gekend; een foto van uzelf in uniform toen u nog bij de stadspolitie werkte; drie diploma's van door u gevolgde opleidingen als motorfiets-commando (d.d. juli 2006), speciale operaties bij de stadspolitie (d.d. 9 maart 2007) en agent van de stadspolitie (d.d. 2005); een lidkaart van uzelf bij de stadspolitie en het speciale commando van de stadspolitie; de voor- en achterkant van uw badge bij de nationale politie; een certificaat van een door u gevolgde cursus bij de universiteit UNES in Caracas (d.d. oktober – december 2010); een niet gedateerde foto van uzelf in een uniform van de nationale politie; een formulier van de sociale zekerheid in Venezuela waaruit blijkt dat u bij de nationale politie werkte en dat al uw bijdragen sinds het jaar 2005 geschrappt werden; een foto van uzelf met Y.D.(...); een kopie van de Chileense identiteitskaart van uw broer D.E.L.G.(...) en een e-mail waarin hij uw verhaal onderschrijft; zeven screenshots in verband met de betaling uw vliegtuigtickets en de financiële hulp van S.I.(...); en een elektronisch ticket van uw vlucht Lima-Madrid (d.d. 21 juli 2021, vlucht op 3 augustus 2021).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U stelt dat u niet kan terugkeren naar Venezuela omdat de Venezolaanse regering u ofwel wilt opsluiten in de gevangenis El Helicoide, ofwel wilt ontvoeren en vermoorden (Notities Persoonlijk Onderhoud, d.d. 25 november 2021, p. 19). Hieraan kan echter geen geloof gehecht worden en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige verklaringen aflegde wat betreft de poging van de Venezolaanse autoriteiten om u te ontvoeren toen u in Chili woonde. Zo is het vooreerst bijzonder bevreemdend dat u na afloop van deze ontvoeringspoging van november 2020 tot augustus 2021 in dezelfde woning bleef wonen als voorheen (NPO, p. 15). Nochtans had de ontvoering volgens uw verklaringen plaatsgevonden net buiten deze woning, meteen nadat u uw woning had verlaten en voordat u zich in de richting van de hoofdstraat had gedraaid (NPO, p. 14). Het is weinig geloofwaardig dat u, indien u werkelijk vreesde door de Venezolaanse autoriteiten te worden ontvoerd, er vrijwillig voor zou kiezen om onder te duiken op een adres waarvan u wist dat het bij uw ontvoerders gekend was. Uw tegenwerping dat het te duur was om een andere woning te vinden, kan gezien de ernst van uw vrees

niet overtuigen (NPO, p. 15). Hetzelfde geldt voor uw tegenwerping dat uw ontvoerders weliswaar wisten in welk gebouw u zich bevond, maar waarschijnlijk niet wisten in welk appartement u precies woonde (NPO, p. 15). Er kan niet worden aangenomen dat de Venezolaanse autoriteiten enerzijds wel in staat zouden zijn om uw woning in Chili te lokaliseren en u daar te laten ontvoeren, maar anderzijds niet in staat zouden zijn om het precieze appartement binnen die woning te identificeren. Dat uw ontvoerders niet konden weten in welk appartement u woonde, is overigens ook weinig coherent met uw eigen bewering dat de Venezolaanse regering een database heeft die haar toelaat om voormalige werknemers van de inlichtingendiensten SEBIN en CICPC op te sporen, te ontvoeren en te repatriëren naar Venezuela (NPO, p. 15). Ook uw tegenwerping dat u van november 2020 tot augustus 2021 thuis opgesloten zat, dat u inkopen deed via thuislevering, dat u werkte via telewerk en dat u slechts heel af en toe eens buiten kwam om een luchtje te scheppen, volstaat niet om uw lange onderduiken in uw eigen woning aannemelijk te maken (NPO, p. 15). Dat u inkopen deed via thuislevering, is immers weinig coherent met uw latere bewering dat u telkens op een ander moment naar buiten ging om brood te kopen (NPO, p. 15). Dat u werkte via telewerk, is dan weer volledig te verklaren door de geldende quarantaineregels omwille van het coronavirus dat in deze periode in Chili heerste (cf. administratief dossier). Uw bewering dat u de ene keer de ene ingang van het gebouw nam en de andere keer de andere ingang, is al evenmin van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw langdurig onderduiken kan herstellen (NPO, p. 15). Zij is immers weinig coherent met uw eerdere stelling dat u slechts af en toe naar buiten ging (cf. supra). Bovendien biedt deze bewering ook geen verklaring voor de vaststelling dat u in hetzelfde gebouw bleef wonen terwijl uw adres door uw ontvoerders gekend was (cf. supra).

Dat u van november 2020 tot augustus 2021 uw woning slechts heel af en toe verliet, dient daarnaast ook in twijfel getrokken te worden in het licht van de verklaringen die u aflegde over uw bezoek aan de Peruviaanse ambassade, waar u op 23 maart 2021 een visum voor Peru aanvraagde (cf. administratief dossier en NPO, p. 15). Hiernaar gevraagd, ontkende u in eerste instantie dat u naar de Peruviaanse ambassade was gegaan terwijl u ondergedoken leefde (NPO, p. 15). Bij nader inzien kon u zich niet met zekerheid herinneren of uw bezoek aan de ambassade dateerde van de periode waarin u opgesloten zat of gewoon van een moment waarop u naar daar bent gegaan (NPO, p. 15 en 16). Uw wisselende en weinig concrete verklaringen op dit punt halen uw geloofwaardigheid verder onderuit. Indien u in die periode werkelijk opgesloten leefde in uw eigen woning en slechts heel af en toe buiten kwam om niet door uw ontvoerders herkend te worden, kan immers verwacht worden dat u zich deze verplaatsing naar de Peruviaanse ambassade nog zou kunnen herinneren. Uw tegenwerping dat het heel snel ging en dat er enkel een stempel gezet moest worden, doet hieraan geen afbreuk (NPO, p. 16). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde onderduiken in uw eigen woning in Chili verder onderuitgehaald.

Bovenstaande redenering geldt a fortiori voor de vaststelling dat u zich op 3 februari 2021 verplaatste naar de Venezolaanse ambassade in Santiago de Chile om daar een verlenging van uw paspoort aan te vragen (NPO, p. 16). Het is immers weinig geloofwaardig dat u enerzijds ondergedoken zit in uw woning omdat u vreest dat de Venezolaanse autoriteiten u zullen ontvoeren, terwijl u langs de andere kant zelf aan de Venezolaanse autoriteiten vraagt om uw paspoort te verlengen. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat de Venezolaanse ambassade helemaal niet kon schelen dat de autoriteiten naar u op zoek waren en dat zij enkel geïnteresseerd waren in het geld (NPO, p. 16). Deze redenering kan echter niet gevolgd worden. Zij is immers weinig coherent met uw latere bewering dat u angst had om op de ambassade in een database te verschijnen als ze uw gegevens zouden oprakelen (NPO, p. 16). U stelde verder ook nog dat u zonder geldig paspoort nergens heen kon en dus niet anders kon dan het risico te nemen om uw paspoort te laten verlengen bij de ambassade (NPO, p. 16). Deze redenering kan echter evenmin gevolgd worden. Uit het door u neergelegde paspoort blijkt immers dat de vorige door u aangevraagde verlenging van uw Venezolaans paspoort nog geldig was tot 20 juni 2021 (cf. administratief dossier). De vaststelling dat u op 3 februari 2021 een verlenging van uw Venezolaans paspoort aanvraagde bij de Venezolaanse autoriteiten terwijl uw vorige paspoort op dat moment nog vier maanden geldig was, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vrees voor de Venezolaanse autoriteiten. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u van november 2020 tot juni 2021 zeven maanden lang in de mogelijkheid verkeerde om met een geldig Venezolaans paspoort Chili te verlaten, zonder dat u dit ook effectief deed. Het relatieve karakter van uw vrees wordt nog versterkt door de vaststelling dat uw halfbroer D.E.L.G.(...) reeds in december 2020, dus een maand na uw ontvoeringspoging, Chili verliet (NPO, p. 10).

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan uw aan uw stelling van november 2020 tot augustus 2021 ondergedoken geleefd te hebben in Chili omdat de Venezolaanse regering u probeerde te ontvoeren.

Hier kan voor de volledigheid nog aan worden toegevoegd dat u ook weinig plausibele verklaringen aflegde over de klacht die u meteen na uw ontvoering probeerde neer te leggen bij de carabineros (Chileense politie). U stelde in dit verband de carabineros weigerden om uw klacht te registreren omdat u geen getuigen had die uw verhaal konden bevestigen (NPO, p. 14). Deze versie van de feiten is echter weinig aannemelijk. Er kan immers niet worden aangenomen dat de Chileense politie louter wegens het ontbreken van getuigen zou weigeren om zelfs maar een verslag op te stellen van uw verklaringen. Dat u, die zelf jarenlang als politieagent werkte in Venezuela, het politiebouwwerk zou verlaten zonder enig document om uw klacht te staven, is op zijn minst bevreemdend te noemen (NPO, p. 4). Er kan immers in alle redelijkheid worden verondersteld dat een voormalig politieagent zoals uzelf zich niet zo makkelijk zou laten afschepen. Uw weinig geloofwaardige verklaringen en uw onverschillige houding tijdens uw bezoek aan de Chileense politie bevestigen alleen maar het reeds vastgestelde ongeloofwaardige karakter van de door u aangehaalde ontvoeringspoging in Chili.

Doordat geen geloof gehecht wordt aan de door u aangehaalde ontvoeringspoging door de Venezolaanse autoriteiten, dient ook ernstig getwijfeld te worden aan uw stelling dat u in Venezuela in de problemen kwam nadat u betrappt werd op het leveren van politiemateriaal aan uw vrienden die actief waren bij de oppositiebeweging *Primero Justicia*. Het was immers net omwille van uw eerdere problemen als politieagent in Venezuela, dat de Venezolaanse autoriteiten u in Chili wilden ontvoeren (NPO, p. 15).

Dat aan uw problemen met de Venezolaanse autoriteiten geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat uw partner D.C.O.V.(...) nog steeds in een appartement verblijft dat eigendom is van de Venezolaanse regering en waarop jullie recht hadden vanuit uw functie van politieagent (NPO, p. 7). Het is weinig geloofwaardig dat de Venezolaanse regering, nadat ze uw samenwerking met *Primero Justicia* ontdekten, enerzijds wel al uw bijdragen voor de sociale zekerheid zou geschrapt hebben maar anderzijds geen stappen zou hebben ondernomen om uw echtgenote te verwijderen uit het appartement waar zij samen met u woonde toen u nog als politieagent werkte (NPO, p. 10). Dit blijkt overigens ook uit uw eigen verklaringen ter zake. U stelde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS immers dat u enorm van de politie afhing en dat u vreesde om uw appartement kwijt te spelen als de Venezolaanse autoriteiten zouden vermoeden dat u tot een bepaalde politieke partij behoorde (NPO, p. 17).

Uw tegenwerping dat de Venezolaanse regering uw partner misschien niet uit het appartement heeft gezet omdat ze twee kinderen heeft, is louter een blote bewering van uw kant die niet volstaat om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen (NPO, p. 18). Hetzelfde geldt voor uw stelling dat de regering uw partner misschien niet uit het appartement zette omdat ze de agenten geld geeft (NPO, p. 18). Dat uw echtgenote soms vijftig dollar geeft aan de agenten die naar u op zoek komen, impliceert immers niet dat dit geld ook de hogeren in rang bereikt en hun beslissingspatroon beïnvloedt. Het door u geschetste corruptiemechanisme waarbij het onderste kader van de politie in Venezuela zijn functie niet meer uitoefent en informatie achterhoudt voor zijn oversten om zo steekpenningen te kunnen innen bij voortvluchtige verdachten die zij vervolgens niet arresteren, houdt immers geen steek in het geval van een appartement dat officieel op papier toebehoort aan de autoriteiten en waarvan dus in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat ook de oversten er weet van hebben (NPO, p. 12).

U haalde daarnaast ook aan dat uw partner mogelijks niet uit haar appartement gezet werd omdat u met haar afsprak om consistent tegen de politie te vertellen dat u een andere vrouw hebt en dat zij een andere vriend heeft (NPO, p. 18). Deze redenering kan evenmin overtuigen. Er kan immers niet worden begrepen waarom het loutere feit dat uw partner niet langer een relatie met u heeft, de Venezolaanse autoriteiten ertoe zou moeten aanzetten om haar in het appartement te laten verblijven. Indien zij geen relatie meer met u heeft, heeft zij immers ook geen link meer met de Venezolaanse politie en vormt dit eerder een bijkomend argument voor deze autoriteiten om haar het appartement te ontfangen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde afspraak met uw partner ook weinig coherent is met uw eerdere verklaringen op dit punt. Indien u werkelijk met uw partner had afgesproken dat jullie het bestaan van jullie relatie tegenover de politie zouden ontkennen, kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat u hiervan gewag zou hebben gemaakt wanneer u de omgang tussen uw agenten en uw partner schetste, *quod non in casu* (NPO, p. 6). Toen u hier eerder tijdens het persoonlijk onderhoud naar werd gevraagd, stelde u immers dat de agenten wanneer zij bij uw partner langskwamen, aan haar vroegen of zij de echtgenote van Y.(...) was, waarna ze haar telefoon doorzochten op zoek naar informatie (NPO, p. 6). Uw weinig plausibele en weinig coherente verklaringen aangaande de omgang tussen uw partner en de agenten die haar woning binnenvallen, halen uw geloofwaardigheid op dit punt verder onderuit.

De vaststelling dat uw partner en uw kinderen nog steeds in een appartement wonen dat eigendom is van de Venezolaanse regering, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde

problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde deelname aan protestmarsen en wegversperringen tegen de Venezolaanse regering ernstig op de helling te staan. Het was immers omwille van uw oppositieactiviteiten dat u in Venezuela in de problemen kwam (cf. supra).

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde deelname aan protestmarsen en wegversperringen tegen de Venezolaanse regering, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u hierover herhaaldelijk bevreemdende en weinig aannemelijke verklaringen aflegde. Zo is het weinig geloofwaardig dat uw vrienden bij Primero Justicia u vertrouwden om deze demonstraties samen met hen te organiseren, terwijl u als agent voor de Venezolaanse politie werkte en ook verschillende van uw familieleden in Venezuela voor de politie werkzaam waren. Zo werkte uw moeder 38 jaar lang voor de Venezolaanse stadspolitie (NPO, p. 5), terwijl een van uw halfbroers langs de kant van uw stiefvader actief is bij de nationale politie (NPO, p. 7). Uw halfbroer D.E.L.G.(...), die volgens uw verklaringen uw halfbroer is via uw biologische vader, was luitenant-kolonel bij de Guardia Civil (NPO, p. 10) en uw voormalige schoonbroer L.D.B.P.(...) was dan weer lid van de groep FAES bij de nationale politie (NPO, p. 11). Dat de leden van Primero Justicia u ondanks uw connecties bij de politie de organisatie van hun marsen zouden toevertrouwen, doet dan ook de wenkbrouwen fronsen. Zij liepen daardoor immers het risico dat u een infiltrant van de autoriteiten was die hen mogelijks kon verraden. U legde bovendien weinig aannemelijke verklaringen af om het vertrouwen dat uw vrienden in u stelden te verklaren. Hiernaar gevraagd, stelde u dat uw vrienden wisten wat uw standpunt was tegen de regering omdat u hen dit had verteld toen u nog bij de stadspolitie werkte, en ook voordien (NPO, p. 18). Dat u al aan uw vrienden had verteld hoe u over de regering dacht toen u zelf nog bij de stadspolitie aangesloten was, is echter strijdig met uw eerdere verklaringen dat u Y.D.(...) pas leerde kennen in 2010 of 2011, net nadat u was afgestudeerd (NPO, p. 17). Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u van 2005 tot 2010 voor de stadspolitie werkte en pas daarna overstapte naar de nationale politie, waar u begon te studeren (NPO, p. 4 en p. 5). Uw bewering dat uw vrienden reeds op de hoogte waren van uw politieke standpunten toen u nog bij de stadspolitie werkte (en ook voordien), is dan ook maar moeilijk te verzoenen met uw uitspraak dat u Y.(...) – die volgens uw verklaringen de sleutelfiguur en de centrale as was (NPO, p. 16) – pas leerde kennen in 2010 of 2011, nadat u de stadspolitie al verlaten had (cf. supra). Bovenstaande tegenstrijdigheid ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat uw vrienden u geloofden omdat u hen al over uw politieke ideeën had verteld toen u nog bij de stadspolitie werkte. Uw onvermogen om op een coherente en aannemelijke manier te verklaren waarom Y.D.(...) u ondanks uw functie als politieagent vertrouwde om marsen tegen de regering te helpen organiseren, haalt de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten in Venezuela verder onderuit.

Het stemt in dit verband overigens ook tot nadenken dat u, gevraagd wanneer uw samenwerking met Y.(...) en P.(...) begon, in eerste instantie antwoordde dat u in 2004 samen met hen naar de politieke marsen ging (NPO, p. 18). Vanaf 2005 en 2006 begon u spullen voor hen te verduisteren (NPO, p. 18). Pas bij nader inzien beseft u dat u zich had vergist en corrigeerde u deze jaartallen naar respectievelijk 2014, 2015 en 2016 (NPO, p. 18). Dat u deze gebeurtenissen niet automatisch in de tijd kan plaatsen, is opmerkelijk en haalt de geloofwaardigheid van uw oppositieactiviteiten verder onderuit. Gezien het belang van uw vriendschap met Y.(...) voor uw latere leven, is het ook opmerkelijk dat u zich de concrete omstandigheden van uw eerste ontmoeting met Y.(...) niet meer goed kon herinneren. Verder dan dat u haar kende vanuit de buurt en dat u dacht dat u haar had leren kennen op een feest, kwam u niet (NPO, p. 17). Ook legde u vage en weinig concrete verklaringen af over het aantal demonstraties waaraan u deelnam. Hiernaar gevraagd, stelde u dat u geen getal zou kunnen noemen. Het waren er heel veel. Als u een cijfer zou noemen dan zou u liegen (NPO, p. 17). Even later stelde u dat het er zeker meer dan 7 of 8 waren en dat u ook vaak meehielp met de organisatie van de manifestaties zonder er zelf aan deel te nemen (NPO, p. 17). Dat u hielp om de manifestaties te organiseren, is echter weinig coherent met uw latere bewering dat u nooit rechtstreeks met de politieke partij hebt samengewerkt en dit omdat u niet van aanvoorders houdt (NPO, p. 17). Indien u werkelijk enkel contact had met uw eigen vrienden en niet geloofde in de politieke doelen van de partij, kan immers worden verwacht dat u deze vriendschapsbanden op overtuigende manier zou kunnen aantonen, quod non in casu (cf. supra). Het is in dit verband ook opvallend dat u niet over foto's zou beschikken waaruit uw deelname aan demonstraties en marsen tegen de Venezolaanse regering zou kunnen blijken (NPO, p. 18). Uw tegenwerping dat u de anderen ten strengste verbood om foto's te nemen tijdens de demonstraties omdat dit u niet beviel, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 18). De door u neergelegde foto van uzelf met Y.D.(...) volstaat evenmin om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Op deze foto staat immers louter een beeld van uzelf met een niet nader geïdentificeerde vrouw. Hieruit kan allerm minst worden afgeleid dat zij actief was voor Primero Justicia of dat u via haar in contact kwam met deze oppositiebeweging. Overigens is

het ook opmerkelijk dat u geen enkele foto neerlegde om uw vriendschap met P.(...) of haar banden met Primero Justicia te staven, ondanks het feit dat u hier expliciet naar werd gevraagd (NPO, p. 20).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan uw beweerde samenwerking met (afgevaardigden van) de politieke partij Primero Justicia of aan de door u aangehaalde problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela voor u sprake zou zijn van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uw stelling dat u na uw aankomst in België uw vriendin Y.D.(...) contacteerde met de vraag om uw verhaal te ondersteunen, maar dat zij dit weigerde omdat ze momenteel een asielprocedure doorloopt in Portugal en omdat haar advocaat haar had afgeraden om deze informatie vrij te geven, volstaat evenmin om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (NPO, p. 9). Nog daargelaten dat het hier louter een blote bewering van uw kant betreft die u niet staafde met documenten, kan immers verwacht worden dat u ook zonder de expliciete medewerking van Y.D.(...) uw jarenlange vriendschap met haar zou kunnen documenteren (cf. supra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw partner in Venezuela nog steeds over een eigen woning beschikt die haar door de regering ter beschikking gesteld wordt (NPO, p. 3 en p. 4). Uw partner heeft een klein buurtwinkeltje onderin het gebouw waar u woont en slaagt erin om rond te komen van haar inkomsten (NPO, p. 6). Een van uw halfbroers langs vaderskant is politieagent, uw zus aan vaderskant is model en uw zus aan moederskant werkt voor een bank (NPO, p. 7). Uw moeder ontvangt een pensioen als politieagente en uw stiefvader werkt op de luchthaven (NPO, p. 7). U gaf bovendien zelf aan dat u in Venezuela over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarin iedereen voor elkaar zorgt (NPO, p. 11).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het

Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw stelling dat uw partner van plan is om met haar nationale identiteitskaart naar Colombia te reizen en daar de Colombiaanse nationaliteit aan te vragen, is louter een blote bewering die u niet aantoont met documenten (NPO, p. 13). Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs indien u op overtuigende wijze zou kunnen aantonen dat uw partner van plan is om op illegale wijze het land te verlaten (quod non in casu), dit op zich niet volstaat om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De loutere vaststelling dat uw partner Venezuela wilt verlaten, impliceert immers niet dat zij deze keuze maakt omwille van de door u aangehaalde problematiek of omdat zij in Venezuela in een situatie verkeert die neerkomt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Hetzelfde geldt voor uw opmerking dat uw partner overweegt om met de hulp van mensensmokkelaars naar de Verenigde Staten te reizen (NPO, p. 19).

De opmerkingen van uw advocate aan het einde van het persoonlijk onderhoud zijn niet van die aard dat zij deze beslissing kunnen ombuigen. Dat het vanuit het standpunt van de oppositie potentieel zinvol is om medestanders te hebben die bij de politie werken en dus kunnen vechten van binnenuit, wordt in deze beslissing niet betwist (NPO, p. 20). Deze veralgemenende opmerking volstaat echter niet om te verklaren waarom uw vrienden bij Primero Justicia besloten om u te vertrouwen. Evenmin biedt deze opmerking een verklaring voor de incoherentie in uw verklaringen ter zake (cf. supra). De opmerking van uw advocate dat er tijdens het persoonlijk onderhoud te weinig vragen gesteld werden over de betalingen van uw partner aan de politieagenten die haar lastig vallen, houdt weinig steek (NPO, p. 20). Deze zaken werden

immers wel degelijk bevraagd, zij het tijdens het eerste deel van het persoonlijk onderhoud waarbij uw advocate verhinderd was (NPO, p. 6). De opmerking van uw advocate volstaat dan ook niet om het ongeloofwaardig karakter van de omgang tussen uw partner en de agenten te herstellen (cf. supra). De stelling van uw advocate dat er meer informatie nodig is om de ingewikkelde situatie te kunnen begrijpen, kan evenmin gevolgd worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tijdens het persoonlijk onderhoud alle redenen kon uiteenzetten waarom u uw land heeft verlaten en waarom u niet terug kan (NPO, p. 19). Dat u bij uw bezoek aan de Venezolaanse ambassade in Santiago een zeker risico moest nemen om uw leven te kunnen redden, is analoog aan uw eigen argumentatie ter zake en werd hierboven al besproken (cf. supra). Dat een terugkeer naar Chili voor u een eventueel alternatief zou zijn, wordt in deze beslissing nergens beweerd en is dan ook niet relevant (NPO, p. 20).

De door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande beslissing kunnen ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld.

De twee door u neergelegde foto's van interne documenten van de nationale Bolivariaanse politie in Venezuela in verband met het politieonderzoek dat werd gevoerd naar aanleiding van gasmaskers en traangasbommen die in uw locker werden gevonden, zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de inhoud van deze documenten deels onleesbaar is door de slechte kwaliteit van de foto's. Bovendien valt uit deze documenten niet af te leiden op welke datum zij zijn opgemaakt (cf. administratief dossier). Het gaat louter om kopieën, die makkelijk met knip-en plakwerk te manipuleren vallen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het Commissariaat-generaal enkel bewijskracht kan toekennen aan documenten die kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is (cf. supra).

De door u neergelegde steunbrief van de voorzitter en secretaris-generaal van de partij COPEI (Comité de Organización Política Electoral Independiente), voor wie u volgens uw verklaringen af en toe als lijfwacht werkte (NPO, p. 9), is evenmin van die aard dat bovenstaande beslissing erdoor in een ander daglicht komt te staan. U haalde immers op geen enkel moment aan dat uw activiteiten voor COPEI een rol zouden gespeeld hebben in uw beslissing om het land te verlaten of in de redenen waarom u niet naar Venezuela kan terugkeren. Bovendien vertoont deze brief ook een duidelijk gesolliciteerd karakter, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Uit de inhoud ervan blijkt immers duidelijk dat deze werd gericht aan de 'Belgische migratie-autoriteiten' en dit teneinde uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen.. U haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook zelf aan dat de voorzitter van COPEI een vriendschappelijke relatie onderhoudt met uw vader en dat zij deze brief opstelden omdat uw vader uw situatie tegenover hen vermeld had (NPO, p. 9). Zo'n brief kan bezwaarlijk als neutraal gezien worden, waardoor er geen bewijskracht aan kan toegekend worden. Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat uit de brief ook op geen enkele manier blijkt dat u als lijfwacht voor COPEI zou deelgenomen hebben aan acties in gevaarlijke streken (NPO, p. 9). Indien u werkelijk voor hen als lijfwacht gewerkt zou hebben, kan immers worden verwacht dat dit in de brief vermeld zou worden, quod non in casu.

Het door u neergelegde nieuwsartikel dat circuleerde op sociale media is voor deze beslissing evenmin relevant. U haalde immers zelf aan dat het niets met uw persoonlijke problemen te maken heeft en louter een gelijkaardig verhaal als het uwe betreft (NPO, p. 9).

Uw lidkaart van de stadspolitie en het motorfietscomando, de door u neergelegde foto waarop u te zien bent in uniform toen u nog bij de stadspolitie werkte en de drie door u neergelegde diploma's van cursussen die u volgde bij de stadspolitie tonen louter aan dat u van 2005 tot 2010 voor de stadspolitie van Caracas heeft gewerkt, wat in deze beslissing niet wordt betwist. Hetzelfde geldt voor het door u neergelegde certificaat waaruit blijkt dat u van oktober tot december 2010 een cursus volgde bij de universiteit UNES in Caracas. De door u neergelegde lidkaart van de nationale politie toont louter aan dat u vanaf 2011 voor de nationale politie werkte en heeft geen enkele bewijskracht wat betreft de manier waarop uw lidmaatschap van de politie eindigde. Hetzelfde geldt voor de niet gedateerde foto waarop u te zien bent in een uniform van de nationale politie. Overigens stemt het tot nadenken dat u geen enkel document voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat u na uw overstap in 2010 nog tot 2016 voor de nationale politie heeft gewerkt. Zo is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u geen arbeidscontract van uw aanstelling bij de nationale politie neerlegt. Uw bewering dat het bij de nationale politie niet gebruikelijk is om een arbeidscontract te ondertekenen, is op zijn minst merkwaardig te noemen (NPO, p. 18). Het door u neergelegde formulier van de sociale zekerheid in Venezuela, waaruit volgens uw verklaringen zou moeten blijken dat u bij de nationale politie werkte en dat al uw bijdragen sinds het jaar 2005 geschrappt werden, volstaat niet om bovenstaande opmerking in een ander daglicht te plaatsen (NPO, p. 18).

Weliswaar staat, zoals u zelf ook aangaf, op dit document aangegeven dat u voor de nationale politie werkte (NPO, p. 18). Het jaar waarin uw aanstelling bij de politie eindigde en de reden voor uw vertrek bij de nationale politie zijn uit dit document echter allerminst duidelijk. U stelde in dit verband dat uit het document in kwestie blijkt dat al uw sociale bijdragen geschrapt werden vanaf 2005 (NPO, p. 10). U leidde dit af uit de vaststelling dat uw moeder, voor wie u een vergelijkbaar document neerlegde, wel sociale bijdragen betaalde (NPO, p. 10). De loutere vaststelling dat u tussen 2007 en 2019 geen sociale bijdragen heeft betaald en uw moeder wel, impliceert echter allerminst dat uw bijdragen achteraf door de Venezolaanse autoriteiten geschrapt werden. Dit geldt des te meer daar uit het door u neergelegde sociale zekerheidsdocument van uw moeder blijkt dat zij van 2011 tot 2019 evenmin sociale bijdragen betaalde (cf. administratief dossier).

De door u neergelegde foto van uzelf met Y.D.(...) werd hierboven al besproken. De Chileense identiteitskaart van uw broer D.E.L.G.(...) en de e-mail waarin hij uw verhaal onderschrijft hebben een puur gesolliciteerd karakter en volstaan daarom niet om een ander licht op uw zaak te werpen. De vaststelling dat uw broer reeds in december 2020 Chili verliet terwijl uzelf wachtte tot augustus 2021 ondermijnt overigens eerder de geloofwaardigheid van uw relaas dan dat ze deze onderbouwt (cf. supra). De zeven door u neergelegde screenshots in verband met de betaling van uw vliegtuigtickets en de financiële hulp die u daarbij kreeg van uw vriend S.I.(...) hebben geen verband met de kern van uw relaas en kunnen de geloofwaardigheid ervan dan ook niet herstellen. Hetzelfde geldt voor het door u neergelegde elektronisch ticket van uw vlucht tussen Lima en Madrid. Aan uw reisweg wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.

Het door u neergelegde psychologisch verslag van Fedasil heeft louter betrekking op uw medische toestand na uw aankomst in België en is evenmin van die aard dat zij bovenstaande beslissing kan beïnvloeden. Medische/psychische problemen houden op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Hij stelt verder te betwisten dat er in Venezuela geen systematische vervolging is om politieke redenen noch dat de humanitaire situatie niet dermate desastreus is dat zij noopt tot bescherming. Hij verwijst naar de "Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I" van UNHCR van mei 2019 waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verzoeker maakt op 21 april 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij hij volgende nieuwe documenten voegt:

- een kopie van een getuigenis van een ex-collega, ongedateerd;
- een kopie van een getuigenis van een mede-opposante van 21 januari 2022.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1. Verzoeker verklaart dat hij in Venezuela in de problemen kwam nadat hij werd betrappt op het leveren van politiemateriaal aan zijn vrienden die actief waren bij de oppositiebeweging Primero Justicia om dit materiaal in te zetten tijdens demonstraties en betogingen, waaraan verzoeker ook deelnam. Hij zou daarop naar Chili zijn gevlucht, waar gezanten van de Venezolaanse regering hem probeerden te ontvoeren om hem vervolgens in Venezuela gevangen te kunnen zetten. Hij vreest bij terugkeer te worden opgesloten, ontvoerd of vermoord door de Venezolaanse regering.

5.3. Uit de objectieve landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat Venezuela in 2020 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie.

Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat (COI Focus *“Venezuela Situatieschets”*, 28 april 2021).

Uit het in de bestreden beslissing geciteerde EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïdентificeerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO rapport, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’, alsook p. 59-60; EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 52).

Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geïdентificeerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen tegen de regering Maduro. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de colectivos. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs tegen toevallige omstaanders, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politiek geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen geïdентificeerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’ alsook p. 59-60).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor de verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïdентificeerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging in zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijken uit objectieve bronnen.

5.4. Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke ten gevolge hiervan een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde samenwerking met (afgevaardigden van) de politieke partij Primero Justicia noch aan de door hem aangehaalde problemen met de Venezolaanse autoriteiten die hiervan het gevolg zouden zijn geweest. De Raad baseert zich hiervoor op volgende bevindingen.

5.5. Net zoals de commissaris-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan de poging van de Venezolaanse autoriteiten om verzoeker te ontvoeren toen hij in Chili woonde, vooreerst omdat verzoeker na afloop van deze ontvoeringspoging van november 2020 tot augustus 2021 in dezelfde woning bleef wonen als voorheen.

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat een andere woning zoeken en huren voor hem om financiële redenen niet mogelijk was. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, is het echter weinig geloofwaardig dat verzoeker, indien hij werkelijk vreesde door de Venezolaanse autoriteiten te worden ontvoerd, er vrijwillig voor zou kiezen om onder te duiken op een adres waarvan hij wist dat het gekend was bij zijn ontvoerders. De ontvoering had volgens zijn verklaringen immers plaatsgevonden net buiten deze woning, meteen nadat hij zijn woning had verlaten en voordat hij zich in de richting van de hoofdstraat had gedraaid (NPO, p. 14). Dat verzoeker kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleef wonen, stemt niet overeen met de door hem voorgehouden vrees. Immers, indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds eerder het initiatief zou hebben genomen om het land te verlaten, of minstens iets zou ondernemen hebben om zich veilig te stellen. Zijn tegenwerping dat het te duur was om een andere woning te vinden, kan gezien de ernst van zijn vrees dan ook niet overtuigen.

Hetzelfde geldt voor zijn tegenwerping dat zijn ontvoerders weliswaar wisten in welk gebouw hij zich bevond, maar waarschijnlijk niet wisten in welk appartement hij precies woonde (NPO, p. 15). De commissaris-generaal licht terecht toe: *“Er kan niet worden aangenomen dat de Venezolaanse autoriteiten enerzijds wel in staat zouden zijn om uw woning in Chili te lokaliseren en u daar te laten ontvoeren, maar anderzijds niet in staat zouden zijn om het precieze appartement binnen die woning te identificeren. Dat uw ontvoerders niet konden weten in welk appartement u woonde, is overigens ook weinig coherent met uw eigen bewering dat de Venezolaanse regering een database heeft die haar toelaat om voormalige werknemers van de inlichtingendiensten SEBIN en CICPC op te sporen, te ontvoeren en te repatriëren naar Venezuela (NPO, p. 15).”*

Het lichtvoetig betoog dat verzoeker onmogelijk in de hoofden van derden kan kijken om te weten hoe de Venezolaanse autoriteiten hem hadden gelokaliseerd en waarom zij zijn appartement niet zijn binnengevallen, is weinig beduidend en doet geen afbreuk de bovenvermelde bevinding waaruit volgt dat verzoeker niet overtuigt in zijn beweerde onderduiken in zijn eigen woning in Chili.

Verzoeker stelt dan wel dat hij enkel buiten kwam wanneer het niet anders kon, maar overtuigt hiermee allerm minst om zijn lange onderduiken in zijn eigen woning aannemelijk te maken. De commissaris-generaal bemerkt hierover terdege: *“Dat u inkopen deed via thuislevering, is immers weinig coherent met uw latere bewering dat u telkens op een ander moment naar buiten ging om brood te kopen (NPO, p. 15). Dat u werkte via telewerk, is dan weer volledig te verklaren door de geldende quarantaineregels omwille van het coronavirus dat in deze periode in Chili heerste (cf. administratief dossier). Uw bewering dat u de ene keer de ene ingang van het gebouw nam en de andere keer de andere ingang, is al evenmin van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw langdurig onderduiken kan herstellen (NPO, p. 15). Zij is immers weinig coherent met uw eerdere stelling dat u slechts af en toe naar buiten ging (cf. supra). Bovendien biedt deze bewering ook geen verklaring voor de vaststelling dat u in hetzelfde gebouw bleef wonen terwijl uw adres door uw ontvoerders gekend was (cf. supra).”*

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en de hierover gedane bevindingen van de commissaris-generaal te bekritisieren, brengt verzoeker geen concrete noch geobjectiveerde elementen aan die hier anders over doen denken.

Verder stipt de commissaris-generaal terecht aan dat het tevens ongeloofwaardig is dat verzoeker zich op 3 februari 2021 verplaatste naar de Venezolaanse ambassade in Santiago de Chile om daar een verlenging van zijn paspoort aan te vragen. Het kan immers niet worden aangenomen dat verzoeker enerzijds ondergedoken in zijn woning zit omdat hij vreest dat de Venezolaanse autoriteiten hem zullen ontvoeren, terwijl hij anderzijds zelf aan de Venezolaanse autoriteiten vraagt om zijn paspoort te verlengen.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij de verlenging van zijn paspoort via het internet heeft aangevraagd en betaald en voegt hieraan toe dat het paspoort werd afgeleverd door een Chileense loopjongen. De Raad stelt evenwel vast dat dit niet meer is dan een poging van verzoeker om zijn gedrag a posteriori te verschonen, doch tevergeefs omdat dit strijdt met wat hij op het CGVS verklaarde. Bij het CGVS gaf hij immers aan dat hij het paspoort zelf is gaan afhalen bij de Venezolaanse ambassade: *“En de verlenging van uw paspoort, leg eens uit hoe u dat heeft geregeld?”*

Via internet. Je betaalt een bedrag, ze geven je dan een afspraak en hetzelfde. Je overhandigt het paspoort en 80 dollar en ze geven je het paspoort weer terug met de verlenging erin.

(...)

Toen ze mijn paspoort halen zeiden ze dat ik niet binnen mocht komen. Ik dacht ik sta op Chileense grond, daarbinnen is het Venezuela. Hier kunnen ze me niets maken, daarbinnen wel. Maar met twee Chileense agenten naast me denk ik niet dat ze me iets zouden aandoen." (NPO, p. 16, eigen onderlijning). Verzoekers poging tot het bijsturen van zijn verklaringen door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen. Zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bovendien impliceert verzoekers a posteriori betoog dat een loopjongen zijn paspoort heeft geleverd dat hij in wezen het adres van zijn onderduikplaats aan de Venezolaanse autoriteiten heeft doorgegeven. Dat hij zijn onderduikadres zou vrijgeven aan diezelfde autoriteiten waarvan hij vervolging vreest, kan allerminst ernstig worden genomen en is nog minder geloofwaardig te noemen.

Waar verzoeker erkent dat hij een risico nam door de verlenging van zijn paspoort aan te vragen, maar niet anders kon aangezien hij zonder paspoort niet kon reizen, blijft hij wederom steken in het louter herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen. De commissaris-generaal overweegt hierover terdege: *"Deze redenering kan echter evenmin gevolgd worden. Uit het door u neergelegde paspoort blijkt immers dat de vorige door u aangevraagde verlenging van uw Venezolaans paspoort nog geldig was tot 20 juni 2021 (cf. administratief dossier). De vaststelling dat u op 3 februari 2021 een verlenging van uw Venezolaans paspoort aanvroeg bij de Venezolaanse autoriteiten terwijl uw vorige paspoort op dat moment nog vier maanden geldig was, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vrees voor de Venezolaanse autoriteiten. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u van november 2020 tot juni 2021 zeven maanden lang in de mogelijkheid verkeerde om met een geldig Venezolaans paspoort Chili te verlaten, zonder dat u dit ook effectief deed."*

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers relaas dat hij van november 2020 tot augustus 2021 ondergedoken zou hebben geleefd in Chili omdat de Venezolaanse regering hem probeerde te ontvoeren.

Voorts voegt de commissaris-generaal hier nog terecht aan toe: *"Hier kan voor de volledigheid nog aan worden toegevoegd dat u ook weinig plausibele verklaringen aflegde over de klacht die u meteen na uw ontvoering probeerde neer te leggen bij de carabineros (Chileense politie). U stelde in dit verband de carabineros weigerden om uw klacht te registreren omdat u geen getuigen had die uw verhaal konden bevestigen (NPO, p. 14). Deze versie van de feiten is echter weinig aannemelijk. Er kan immers niet worden aangenomen dat de Chileense politie louter wegens het ontbreken van getuigen zou weigeren om zelfs maar een verslag op te stellen van uw verklaringen. Dat u, die zelf jarenlang als politieagent werkte in Venezuela, het politiegebouw zou verlaten zonder enig document om uw klacht te staven, is op zijn minst bevreemdend te noemen (NPO, p. 4). Er kan immers in alle redelijkheid worden verondersteld dat een voormalig politieagent zoals uzelf zich niet zo makkelijk zou laten afschepen. Uw weinig geloofwaardige verklaringen en uw onverschillige houding tijdens uw bezoek aan de Chileense politie bevestigen alleen maar het reeds vastgestelde ongeloofwaardige karakter van de door u aangehaalde ontvoeringspoging in Chili."*

5.6. Doordat geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker aangehaalde ontvoeringspoging door de Venezolaanse autoriteiten, meent de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat er bijgevolg ook kan worden getwijfeld aan verzoekers verklaringen dat hij in Venezuela in de problemen kwam nadat hij werd betrap op het leveren van politiemateriaal aan zijn vrienden die actief waren bij de oppositiebeweging Primero Justicia. Het zou immers net omwille van zijn eerdere problemen als politieagent in Venezuela zijn geweest dat de Venezolaanse autoriteiten verzoeker in Chili wilden ontvoeren (NPO, p. 15).

Met het beklag dat de grond van de zaak op geen enkel ogenblik werd onderzocht omdat er geen geloof wordt gehecht aan de gebeurtenissen in Venezuela, louter omwille van het ongeloofwaardig bevinden van de ontvoeringspoging in Chili, gaat verzoeker evenwel volledig voorbij aan het vervolg van de bestreden beslissing. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers genoegzaam dat niet alleen geen geloof wordt gehecht aan verzoekers problemen met de Venezolaanse autoriteiten omwille van (i) de ongeloofwaardig bevonden ontvoeringspoging in Chili, maar ook omdat (ii) zijn partner D.C.O.V. nog steeds in een appartement verblijft dat eigendom is van de Venezolaanse regering en waarop zij recht hadden vanuit verzoekers functie als politieagent, en (iii) verzoekers beweerde deelname aan protest-

marsen en wegversperringen tegen de Venezolaanse regering ongeloofwaardig is bevonden, gelet op zijn weinig aannemelijke, vage en weinig coherente verklaringen ter zake.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en overtuigende argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

De bevinding dat het gegeven dat zijn partner en kinderen nog steeds in een appartement wonen dat eigendom is van de Venezolaanse regering in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de Venezolaanse overheden ondermijnt, laat verzoeker vooreerst volledig ongemoeid.

Waar de commissaris-generaal verder geen geloof hecht aan zijn politieke activiteiten in Venezuela en zijn beweerde samenwerking met vrienden die actief waren bij Primero Justicia, komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen.

Met het nietszeggend betoog dat de verwerende partij enkel veronderstellingen maakt en een motivering vormt, gebaseerd op haar subjectief aanvoelen, brengt hij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, betreffen deze bevindingen geen loutere veronderstellingen, maar blijkt dat de commissaris-generaal de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen heeft geanalyseerd.

Zo stelt de commissaris-generaal terecht dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekers vrienden bij Primero Justicia hem vertrouwden om deze demonstraties samen met hen te organiseren, terwijl hij als agent voor de Venezolaanse politie werkte en ook verschillende van zijn familieleden in Venezuela voor de politie werkzaam waren. Dat het vanuit het standpunt van de oppositie potentieel zinvol is om medestanders te hebben die bij de politie werken en dus kunnen vechten van binnenuit, wordt niet betwist, maar kan niet volstaan om te verklaren waarom zijn vrienden bij Primero Justicia besloten om verzoeker te vertrouwen daar zij het risico liepen dat verzoeker hen zou kunnen verraden als infiltrant van de autoriteiten.

Verzoeker legde verder ook tegenstrijdige verklaringen af om het vertrouwen dat zijn vrienden in hem stelden, te verklaren. De commissaris-generaal oordeelt hierover correct: *“Hiernaar gevraagd, stelde u dat uw vrienden wisten wat uw standpunt was tegen de regering omdat u hen dit had verteld toen u nog bij de stadspolitie werkte, en ook voordien (NPO, p. 18). Dat u al aan uw vrienden had verteld hoe u over de regering dacht toen u zelf nog bij de stadspolitie aangesloten was, is echter strijdig met uw eerdere verklaringen dat u Y.D.(...) pas leerde kennen in 2010 of 2011, net nadat u was afgestudeerd (NPO, p. 17). Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u van 2005 tot 2010 voor de stadspolitie werkte en pas daarna overstapte naar de nationale politie, waar u begon te studeren (NPO, p. 4 en p. 5). Uw bewering dat uw vrienden reeds op de hoogte waren van uw politieke standpunten toen u nog bij de stadspolitie werkte (en ook voordien), is dan ook maar moeilijk te verzoenen met uw uitspraak dat u Y.(...) – die volgens uw verklaringen de sleutelfiguur en de centrale as was (NPO, p. 16) - pas leerde kennen in 2010 of 2011, nadat u de stadspolitie al verlaten had (cf. supra). Bovenstaande tegenstrijdigheid ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat uw vrienden u geloofden omdat u hen al over uw politieke ideeën had verteld toen u nog bij de stadspolitie werkte. Uw onvermogen om op een coherente en aannemelijke manier te verklaren waarom Y.D.(...) u ondanks uw functie als politieagent vertrouwde om marsen tegen de regering te helpen organiseren, haalt de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten in Venezuela verder onderuit.”*

Tevens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker de gebeurtenissen die de start van zijn samenwerking met Y. en P. uitmaakten niet automatisch in de tijd kon plaatsen, hij zich de concrete omstandigheden van zijn eerste ontmoeting met Y. niet meer goed kon herinneren en hij ook vage en weinig concrete verklaringen aflegde over het aantal demonstraties waaraan hij deelnam.

De commissaris-generaal bemerkt tot slot dat verzoeker geen foto's bijbrengt waaruit zijn deelname aan demonstraties en marsen tegen de Venezolaanse regering zou kunnen blijken. Verzoeker beweert dan wel een foto neer te leggen van hemzelf met Y.D. (AD CGVS, map met documenten); echter, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, staat op deze foto louter een beeld van verzoeker zelf met een niet nader geïdentificeerde vrouw. Hieruit kan allerminst worden afgeleid dat zij actief was voor Primero Justicia of dat verzoeker via haar in contact kwam met deze oppositiebeweging. Overigens, zo vervolgt de commissaris-generaal, is het ook opmerkelijk dat verzoeker geen enkele foto neerlegde om zijn vriendschap met P. of haar banden met Primero Justicia te staven, ondanks het feit dat hem hier expliciet naar werd gevraagd (NPO, p. 20).

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn politieke activiteiten in Venezuela zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen.

Door in het verzoekschrift louter eerder afgelegde verklaringen te hernemen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die voorgaande pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Bepaalde motieven laat verzoeker zelfs geheel ongemoeid. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.7. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Vooreerst wordt aan verzoekers identiteit en nationaliteit niet getwijfeld.

Wat betreft de twee neergelegde foto's van interne documenten van de nationale Bolivariaanse politie in Venezuela in verband met het politieonderzoek dat werd gevoerd naar aanleiding van gasmaskers en traangasbommen die in verzoekers locker werden gevonden, wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd als volgt: *"Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de inhoud van deze documenten deels onleesbaar is door de slechte kwaliteit van de foto's. Bovendien valt uit deze documenten niet af te leiden op welke datum zij zijn opgemaakt (cf. administratief dossier). Het gaat louter om kopieën, die makkelijk met knip-en plakwerk te manipuleren vallen."* Gelet op deze bevindingen kan de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet worden nagegaan, waardoor hieraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht.

Inzake de steunbrief van de voorzitter en secretaris-generaal van de partij COPEI (Comité de Organización Política Electoral Independiente), voor wie verzoeker volgens zijn verklaringen af en toe als lijfwacht werkte (NPO, p. 9), wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat verzoeker op geen enkel moment aanhaalt dat zijn activiteiten voor COPEI een rol zouden hebben gespeeld in zijn beslissing om het land te verlaten of in de redenen waarom hij niet naar Venezuela kan terugkeren. Tevens wordt terecht gesteld: *"Bovendien vertoont deze brief ook een duidelijk gesolliciteerd karakter, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Uit de inhoud ervan blijkt immers duidelijk dat deze werd gericht aan de 'Belgische migratie-autoriteiten' en dit teneinde uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen.. U haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook zelf aan dat de voorzitter van COPEI een vriendschappelijke relatie onderhoudt met uw vader en dat zij deze brief opstelden omdat uw vader uw situatie tegenover hen vermeld had (NPO, p. 9). Zo'n brief kan bezwaarlijk als neutraal gezien worden, (...). Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat uit de brief ook op geen enkele manier blijkt dat u als lijfwacht voor COPEI zou deelgenomen hebben aan acties in gevaarlijke streken (NPO, p. 9). Indien u werkelijk voor hen als lijfwacht gewerkt zou hebben, kan immers worden verwacht dat dit in de brief vermeld zou worden, quod non in casu."* Gelet op voorgaande bevindingen kan aan deze brief dan ook maar zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Verder worden in de bestreden beslissing de overige documenten die verzoeker heeft voorgelegd op goede gronden beoordeeld als volgt:

"Het door u neergelegde nieuwsartikel dat circuleerde op sociale media is voor deze beslissing evenmin relevant. U haalde immers zelf aan dat het niets met uw persoonlijke problemen te maken heeft en louter een gelijkaardig verhaal als het uwe betreft (NPO, p. 9).

Uw lidkaart van de stadspolitie en het motorfietscomando, de door u neergelegde foto waarop u te zien bent in uniform toen u nog bij de stadspolitie werkte en de drie door u neergelegde diploma's van cursussen die u volgde bij de stadspolitie tonen louter aan dat u van 2005 tot 2010 voor de stadspolitie van Caracas heeft gewerkt, wat in deze beslissing niet wordt betwist. Hetzelfde geldt voor het door u neergelegde certificaat waaruit blijkt dat u van oktober tot december 2010 een cursus volgde bij de universiteit UNES in Caracas. De door u neergelegde lidkaart van de nationale politie toont louter aan dat u vanaf 2011 voor de nationale politie werkte en heeft geen enkele bewijskracht wat betreft de manier waarop uw lidmaatschap van de politie eindigde. Hetzelfde geldt voor de niet gedateerde foto waarop u te

zien bent in een uniform van de nationale politie. Overigens stemt het tot nadenken dat u geen enkel document voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat u na uw overstap in 2010 nog tot 2016 voor de nationale politie heeft gewerkt. Zo is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u geen arbeidscontract van uw aanstelling bij de nationale politie neerlegt. Uw bewering dat het bij de nationale politie niet gebruikelijk is om een arbeidscontract te ondertekenen, is op zijn minst merkwaardig te noemen (NPO, p. 18). Het door u neergelegde formulier van de sociale zekerheid in Venezuela, waaruit volgens uw verklaringen zou moeten blijken dat u bij de nationale politie werkte en dat al uw bijdragen sinds het jaar 2005 geschrappt werden, volstaat niet om bovenstaande opmerking in een ander daglicht te plaatsen (NPO, p. 18). Weliswaar staat, zoals u zelf ook aangaf, op dit document aangegeven dat u voor de nationale politie werkte (NPO, p. 18). Het jaar waarin uw aanstelling bij de politie eindigde en de reden voor uw vertrek bij de nationale politie zijn uit dit document echter allerminst duidelijk. U stelde in dit verband dat uit het document in kwestie blijkt dat al uw sociale bijdragen geschrappt werden vanaf 2005 (NPO, p. 10). U leidde dit af uit de vaststelling dat uw moeder, voor wie u een vergelijkbaar document neerlegde, wel sociale bijdragen betaalde (NPO, p. 10). De loutere vaststelling dat u tussen 2007 en 2019 geen sociale bijdragen heeft betaald en uw moeder wel, impliceert echter allerminst dat uw bijdragen achteraf door de Venezolaanse autoriteiten geschrappt werden. Dit geldt des te meer daar uit het door u neergelegde sociale zekerheidsdocument van uw moeder blijkt dat zij van 2011 tot 2019 evenmin sociale bijdragen betaalde (cf. administratief dossier).

De door u neergelegde foto van uzelf met Y.D.(...) werd hierboven al besproken. De Chileense identiteitskaart van uw broer D.E.L.G.(...) en de e-mail waarin hij uw verhaal onderschrijft hebben een puur gesolliciteerd karakter en volstaan daarom niet om een ander licht op uw zaak te werpen. De vaststelling dat uw broer reeds in december 2020 Chili verliet terwijl uzelf wachtte tot augustus 2021 ondermijnt overigens eerder de geloofwaardigheid van uw relaas dan dat ze deze onderbouwt (...). De zeven door u neergelegde screenshots in verband met de betaling van uw vliegtuigtickets en de financiële hulp die u daarbij kreeg van uw vriend S.I.(...) hebben geen verband met de kern van uw relaas en kunnen de geloofwaardigheid ervan dan ook niet herstellen. Hetzelfde geldt voor het door u neergelegde elektronisch ticket van uw vlucht tussen Lima en Madrid. Aan uw reisweg wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.

Het door u neergelegde psychologisch verslag van Fedasil heeft louter betrekking op uw medische toestand na uw aankomst in België en is evenmin van die aard dat zij bovenstaande beslissing kan beïnvloeden. Medische/psychische problemen houden op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

In het verzoekschrift wordt geen enkel concreet verweer gevoerd tegen voorgaande terechte en pertinente bevindingen.

Wat betreft de stukken die verzoeker bij aanvullende nota voorlegt, merkt de Raad het volgende op. Vooreerst betreffen het beide louter kopieën. De Raad verwijst naar wat hierboven reeds werd uiteengezet waaruit volgt dat aan kopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht.

In de ongedateerde getuigenis van een ex-collega, die tevens zou zijn gevlucht en in Argentinië woont, kan niets worden gelezen over verzoekers beweerd problemen omwille van het leveren van politie-materiaal aan zijn vrienden die actief waren bij de oppositiebeweging Primero Justicia, terwijl het net deze problemen zijn die de aanleiding vormen van zijn vlucht. Deze bevinding doet reeds verder afbreuk aan de bewijswaarde van deze brief. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan overigens nergens worden gelezen dat verzoeker zou hebben geweigerd te gehoorzamen en gevolg te geven aan bepaalde bevelen.

Inzake de getuigenis van een mede-opposante die door verzoeker zou zijn gesteund op logistiek vlak bij de organisatie van protestmarsen, wijst de Raad op voorgaande bevindingen, waaruit blijkt dat verzoekers beweerd deelname aan protestmarsen en wegversperringen tegen de Venezolaanse regering niet overtuigen. Bovendien heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit melding gemaakt van deze persoon.

5.8. De inhoud en relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten afgewogen tegen verzoekers tegenstrijdige, onaannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen, besluit de Raad samen met de commissaris-generaal dat verzoeker zijn beweerd samenwerking met (afgevaardigden van) de politieke partij Primero Justicia en de door hem aangehaalde problemen met de Venezolaanse autoriteiten niet aannemelijk kan maken.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoekers individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, toont verzoeker niet aan dat hij door de Venezolaanse autoriteiten zou zijn vervolgd of geïsoleerd. Er blijken verder ook geen concrete aanwijzingen dat hij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren.

Gelet op zijn individuele omstandigheden, zijn er geen indicaties dat verzoeker kan worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime of andere actoren staat.

Het feit dat verzoeker in Venezuela voor de stadspolitie werkte, doet hieraan geen afbreuk. Dit element staat hier niet ter discussie, maar toont niet aan dat hij in zijn functie als politieagent vrienden bij de oppositiepartij Primero Justicia heeft geholpen en hij om deze reden wordt vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten.

5.9. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld en dat verzoeker bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Indien, zoals in casu, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk.

Gelet op het voorgaande en alle elementen cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Waar verzoeker zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat hij een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïsoleerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

6.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Hij stelt dat de schrijnende en mensonterende situatie in zijn land van herkomst niet kan worden genegeerd; de overheid slaagt er niet in om te voorzien in de essentiële basisnoden en zijn veiligheid te garanderen.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan.

In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door (i) de Staat, (ii) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen of (iii) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van*

die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan worden gesteld dat een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor, doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er in dit kader verder op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Venezuela zonder deze te betrekken op zijn persoon. Verzoeker geeft niet aan in welke mate de economische en humanitaire crisis in zijn land van herkomst hem persoonlijk treft.

Door de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten met betrekking tot de humanitaire en economische crisis en de slechte levensomstandigheden in Venezuela, toont verzoeker niet aan dat hij in geval van terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: “Uit uw verklaringen blijkt dat uw partner in Venezuela nog steeds over een eigen woning beschikt die haar door de regering ter beschikking gesteld wordt (NPO, p. 3 en p. 4). Uw partner heeft een klein buurtwinkeltje onderin het gebouw waar u woont en slaagt erin om rond te komen van haar inkomsten (NPO, p. 6). Een van uw halfbroers langs vaderskant is politieagent, uw zus aan vaderskant is model en uw zus aan moederskant werkt voor een bank (NPO, p. 7). Uw moeder ontvangt een pensioen als politieagente en uw stiefvader werkt op de luchthaven (NPO, p. 7). U gaf bovendien zelf aan dat u in Venezuela over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarin iedereen voor elkaar zorgt (NPO, p. 11).”

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden, doel of profiel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Tevens blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is ook sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit La Guaira gelegen in de deelstaat Vargas (verklaring DVZ), is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in zijn verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan. Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Venezuela is gesteund.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in La Guaira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR "*Guidance Note on the outflow of Venezuelans*" van 21 mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel "*depending on the circumstances of the individual case*". Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking "*kunnen*" komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem

betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan, gelet op het voorgaande, evenmin worden volgehouden.

9. De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES